

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/178/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5721203805
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Šulek
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5721203805.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Šuleka (sudca spravodajca) a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Jany Vargovej, v právnej veci žalobkyní: 1/ A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX/X, C., 2/ E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. G. XX, C. - C., právne zastúpené Advokátska kancelária MARIÁN VOJČÍK s.r.o., zastúpená konateľom JUDr. Mariánom Vojčíkom, advokátom, so sídlom Jazmínová 1, Košice, IČO: 52 280 799 proti žalovaným: 1/ D. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. - I., C. XXXX/XX, 2/ J. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., L. XXXX/XX, t.č. vo výkone trestu v ÚVV a ÚVTOS Bratislava, právne zastúpený JUDr. Michal Luknár, advokát so sídlom Zvolenská 8, Nitra, IČO: 37 869 566, v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyní v 1/ a v 2/ rade, a o odvolaní žalovaných v 1/ a v 2/ rade proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 11C/47/2021-189 zo dňa 1.6.2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje**.

Konanie **zastavuje**.

Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania **nepriznáva**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ z titulu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 7.500,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ z titulu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 7.500,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobkyni 2/ z titulu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 10.000,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom IV. uložil žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni 2/ z titulu nemajetkovej ujmy sumu vo výške 10.000,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom V. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom VI. priznal žalobkyni 1/ a žalobkyni 2/ právo voči žalovanému 1/ a žalovanému 2/ na 100 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav. Z rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok sp. zn. PK-2T/42/2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 18.05.2021 súd zistil, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ boli uznaní za vinných zo spáchania trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.07.2001, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. zák. účinného do 31.07.2001 a to na tom skutkovom základe, že v presne nezistený deň roku 2000 žalovaný 1/ a žalovaný 2/ spolu s M. N. úmyselne I. úmyselne usmrtili poškodeného M. F., nar. XX.XX.XXXX a to tak, že po tom čo žalovaný 2/ vylákal a prostredníctvom doposiaľ neustálenej osoby dopravil poškodeného M. F. do E. do doposiaľ presne nestotožneného bytu nachádzajúceho sa na ulici B. v E., ktorého v tom čase bol užívateľom žalovaný 1/ zabezpečil M. N. stráženie poškodeného na predmetnom byte, zatiaľ čo žalovaný 1/ a I. zakúpili nástroje na vykopanie jamy (rýľ a lopatu), následne sa žalovaný 2/, žalovaný 1/, M. N. a I.

spoločne s poškodeným M. F. presunuli na dvoch motorových vozidlách na poľovnícku chatu, ktorá sa nachádzala v priestoroch Vojenských lesov D., časť O. L. P. – N. B. D. v katastrálnom území D., a to pod zámenkou poskytnutia poškodenému F. pomoc pri ukrývaní sa pred políciou, ktorá po ňom v danom čase pátrala, kde žalovaný 2/ najprv udrel poškodeného M. F. drevom určeným do krbu zozadu do hlavy a následne ho začal zozadu škrtiť, na čo vzápätí držali poškodeného M. F. tak, aby nemohol klásť odpor, pričom počas škrtenia mu žalovaný 2/ natiahol na hlavu igelitovú tašku a nakoniec poškodenému zlomil väzy. Za to boli odsúdení žalovaný 1/, kedy súd upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože súhrnný trest odňatia slobody uložený skorším rozsudkom Špecializovaného trestného súdu PK-2T/9/2017 zo dňa 11.07.2017 vo výmere 13 rokov a 4 mesiace so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia spolu s uložením trestu prepadnutia majetku, ktorého vlastníkom sa stal štát – Slovenská republika a uložením ochranného dohľadu na 2 roky pokladal súd za dostatočný. Žalovaného 2/ odsúdil k úhrnnému a súhrnnému trestu odňatia slobody na 23 rokov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Pokiaľ ide o náhradu škody podľa § 228 ods. 1 Tr. por. a § 232 ods. 4 posledná veta Tr. por. v tomto konaní sa žalobkyne 1/ a 2/ nedomáhali nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a preto ani neboli odkázané na civilný proces rozsudkom Špecializovaného trestného súdu. Právne vec súd prvej inštancie odôvodnil podľa § 11, § 13 ods. 1,2,3, § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že primárne súd skúmal legitímáciu v danom spore, nakoľko žalovaný 1/ ako aj žalovaný 2/ namietli pasívnu vecnú legitímáciu s tým, že na majetok žalovaného 1/ bol vyhlásený konkurz uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4K 13/2015 zo dňa 20.04.2015 zverejnený v Obchodnom vestníku dňa 24.04.2015, pričom konkurz stále prebieha a na žalovaného 2/ na jeho majetok bol vyhlásený konkurz uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3K 13/2015 zo dňa 20.04.2015 zverejnený v Obchodnom vestníku dňa 27.04.2015 a konkurz stále prebieha. Pokiaľ ide o námietku pasívnej vecnej legitímácie, žalovaných 1/ a 2/ tak žalovaní 1/ a 2/ podľa názoru súdu sú pasívne legitimovaní v tomto konaní, a to podľa ustanovenia § 47 ods. 4 zákona o konkurze a vyrovnaní, síce súd na iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi možno po vyhlásení konkurzu začať len na návrh správcu návrhom podaným voči správcovi v súlade s týmto zákonom alebo z podnetu orgánu príslušného na konanie, pričom účastníkom konania namiesto úpadcu je správca. Avšak voči správcovi, ktorý bude v sporovom konaní na strane žalovaného je možné podať návrh na začatie konania len vtedy, ak to umožňuje zákon o konkurze a vyrovnaní napr. o určenie pravosti pohľadávok, o vylúčenie majetku zo súpisu atď., t.j. správca nevstupuje generálne do všetkých vzťahov, a teda ani do všetkých zodpovednostných vzťahov. Podľa názoru súdu prvej inštancie, žalovaní 1/ a 2/ majú právnu subjektivitu i keď v súčasnosti sa na ich majetok vedie konkurzné konanie. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy si žalobkyne neuplatnili v prebiehajúcich konkurznych konaniach a konkurzoch, a teda ich pohľadávka nebola zistená a nie je možné ju uspokojiť z peňažného výťažku z majetkovej podstaty úpadcu tvoriaceho konkurznú podstatu. Teda žalobkyne 1/ a 2/ sa nestali konkurznými veriteľkami. Úpadcovia, žalovaní 1/ a 2/ podľa názoru súdu vyhlásením konkurzu nestratili však spôsobilosť byť účastníkom konania a zákon nezakladá ani inú procesnú prekážku, ktorá by súdu bránila o žalobe podanej žalobkyňami 1/ a 2/ po vyhlásení konkurzu vecne rozhodnúť. Súd prvej inštancie poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 6Obo 162/2007 zo dňa 02.10.2008. Vychádzajú aj z dôvodovej správy zákona o konkurze a vyrovnaní bodu 221 hmotnoprávne účinky vyhlásenia konkurzu, úpadca (žalovaní 1/ a 2/) vyhlásením konkurzu nestrácajú spôsobilosť byť účastníkom konania o nárokoch, ktoré sa týkajú majetku patriaceho do podstaty ani spôsobilosť procesnú.

4. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že podľa § 14 ods. 1 písm. a) zákona vyhlásením konkurzu prechádza oprávnenie nakladať s majetkom patriacim do konkurznej podstaty (ďalej len „podstata“) na správcu a právne úkony úpadcu, ktoré sa týkajú majetku sú voči konkurzným veriteľom neúčinné. V dôsledku týchto účinkov vyhlásenia konkurzu úpadca nestráca vlastnícke právo k majetku patriacemu do podstaty ani nestráca spôsobilosť mať práva a povinnosti (právnu subjektivitu), čo do majetku, ktorý do podstaty nepatrí nie sú úpadcove dispozície obmedzené vôbec. Správca podstaty sa nestáva vyhlásením konkurzu účastníkom hmotnoprávnych vzťahov, ktorých dlžník (úpadca) vystupoval (nestáva sa dlžníkom namiesto úpadcu ani vlastníkom úpadcovho majetku). Ak nestráca úpadca vyhlásením konkurzu právnu subjektivitu, nie mu je možné uprieť ani spôsobilosť byť účastníkom konania, ktorá je na spôsobilosti mať práva a povinnosti založená. Vyhlásením konkurzu nestráca úpadca ani procesnú spôsobilosť (spôsobilosť pred súdom samostatne konať). Konštrukciu založenú na opačnom závere je nevyhnutné odmietnuť už preto, že nedostatok procesnej spôsobilosti je odstrániteľným nedostatkom konania. Keby úpadca nebol spôsobilý na právne úkony, spôsobilý by

to neplatnosť všetkých jeho právnych úkonov. V skutočnosti sú však jeho právne úkony len právne neúčinné, a to len tie, ktoré sa týkajú majetku podstaty, nie už ostatného majetku, nejde pri tom o neúčinnosť voči komukoľvek ale len voči konkurzným veriteľom. Súd prvej inštancie urobil záver, že úpadca vyhlásením konkurzu nestráca spôsobilosť byť účastníkom konania o nárokoch, ktoré sa týkajú majetku patriaceho do podstaty ani spôsobilosť procesnú, a že ustanovenie § 14 ods. 1 písm. d) zákona nezakladá ani procesnú prekážku, ktorá by súdu bránila o žalobe podanej úpadcom po vyhlásení konkurzu pre nároky tam uvedené vecne rozhodnúť.

5. Vo vzťahu k námietke premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie uviedol, že na premlčanie nemajetkovej ujmy je potrebné aplikovať všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv a to je v presne nezistený deň roku 2000 t.j. premlčacia doba začala plynúť (najneskôr) dňa 01.01.2001 a tak ako to uviedol žalovaný 2/ uplynula 01.01.2004. Súd prvej inštancie poukázal na názor vyslovený v časopise Súkromné právo č. 2/2018 v zmysle ktorého by sa mal začiatok plynutia premlčacej doby viazať až na skutočnosť, keď dôjde ku vzniku ujmy. Pri ochrane osobnosti má vec aj svoju nespornú logiku, keďže k neoprávnenému zásahu do ochrany osobnosti nemôže dôjsť skôr ako sa dotknutá blízka osoba o protiprávnom zásahu dozvie. V tomto konkrétnom prípade žalobkyne 1/ a 2/ uvádzajú, že sa o tom, že ich manžel a otec bol zavraždený dozvedeli až v roku 2019 a až v roku 2021 sa dozvedeli, kto ho zavraždil po tom, ako sa k vražde žalovaní 1/ a 2/ priznali. Na uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy by totiž mali byť splnené tri predpoklady – vznik ujmy a protiprávne konanie (v tomto prípade žalovaní 1/ a 2/) a príčinná súvislosť medzi ich protiprávnym konaním a ujmov vzniknutou žalobkyniam. Občiansky zákonník určuje objektívne stanovený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý nezávisí od subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený subjekt vedel alebo nevedel o svojom práve. Všeobecná trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tým je objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý je odvodený od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“. Tento okamih je daný objektívne a nezávisle od subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve. Vychádzajúc z rozhodovacej praxe súdov (2Cdo 194/2011, 5Cdo 265/2009, 8Cdo 24/2017) posúdil súd prvej inštancie nárok žalobkyň 1/ a 2/ na náhradu nemajetkovej ujmy za premlčaný, avšak vznesená námietka premlčania zo strany žalovaných 1/ a 2/ je v rozpore s dobrými mravmi, a to podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to z týchto dôvodov. Žalovaní 1/ a 2/ boli za vraždu právoplatne odsúdení, a to na základe dohody o vine a treste. K vražde sa priznali, túto údajne oľutovali, avšak roky svoje protiprávne konanie tajili, a teda nie vinou žalobkyne 1/ a žalobkyne 2/ premlčacia doba uplynula. Súd poukazuje na to, že ak by sa žalovaní 1/ a 2/ priznali napr. v roku 2002, boli by právoplatne odsúdení za vraždu, žalobkyňa 1/ a žalobkyňa 2/ mali by možnosť uplatniť si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v trojročnej objektívnej premlčacej dobe. Čiže námietku premlčania, ktorá bola vznesená zo strany žalovaných 1/ a 2/ súd posúdil ako námietku v rozpore s dobrými mravmi, a preto na ňu neprihliadol. Ústavný súd vo svojom náleto III. ÚS 44/2017-25 zo dňa 21.11.2017 vyslovil názor, že vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. S týmto sa súd stotožnil, nakoľko tak ako bolo vyššie uvedené, ak by sa boli žalovaní 1/ a 2/ priznali k vražde už skôr niekedy v roku 2002 a boli odsúdení, žalobkyne 1/ a 2/ by mali možnosť uplatniť si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v trojročnej premlčacej dobe. Súd prvej inštancie posúdil, že v tomto prípade ide o individuálne okolnosti daného prípadu cez uvedené ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakotvujúceho zásadu súladného výkonu práv s dobrými mravmi. Prijatie námietky premlčania tak ako ju uplatnili žalovaní 1/ a 2/ by podľa názoru bolo neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pričom ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy a dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Dobré mravy sú súhrnnom spoločenských, kultúrnych a mravných noriem základných, ktoré preukázali počas historického vývoja určitú mieru stálosti, vyjadrujú podstatné historické tendencie a stotožňuje sa s nimi

podstatná časť spoločnosti. V tomto prípade však tie dobré mravy v súhrne spoločenských, kultúrnych a mravných noriem žalovanými 1/ a 2/ boli porušené.

6. V súdenom spore pozostali po M. F., a to žalobkyňa 1/ ako manželka a žalobkyňa 2/ ako dcéra uplatnili právo na nemajetkovú ujmu. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme je dôležité, že žalovaní 1/ a 2/ v úmysle ublížiť na zdraví M. F. mu spôsobili smrť a dopustili sa trestného činu vraždy. Bez akýchkoľvek pochybností je zrejmé, že týmto konaním žalovaných 1/ a 2/ bolo fatálnym spôsobom zasiahnuté do súkromného života pozostalých, teda žalobkyne 1/ ako manželky a žalobkyne 2/ ako dcéry. Súčasťou súkromného života je tiež rodinný život zahŕňajúci vzťahy medzi príbuznými, keď k rodinnému životu patria nielen sociálne a morálne vzťahy, ale tiež záujmy materiálnej povahy. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na súkromie druhých osôb. Právo na súkromie totiž zahŕňa aj právo fyzickej osoby vytvoriť a udržiavať vzťah s inými ľudskými bytosťami, predovšetkým v citovej oblasti, aby tak fyzická osoba mohla rozvíjať a naplňovať vlastnú osobnosť. Protiprávne narušenie týchto vzťahov zo strany iného predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život fyzickej osoby. Protiprávnym konaním žalovaných 1/ a 2/ žalobkyne 1/ a 2/ navždy stratili možnosť do budúcnosti naplniť vzťah manželky, manžela, viesť rodinný život a vzťah otca a dcéry. Je nepochybné, že daným protiprávnym zásahom došlo k citovej ujme tak, ako to uvádzajú žalobkyne 1/ a 2/ vo svojej žalobe k smútku zo straty blízkej osoby, nemožnosti nadviazať na ich existujúce citové putá, ktoré by sa vytvorili v rámci súkromného a rodinného života. Žalobkyňa 1/ aj keď krátku dobu tvorila so svojim nebohým manželom fungujúcu rodinu, hoci ako bolo tvrdené žalovanými 1/ a 2/ nebohý manžel sa pohyboval v spoločnosti, ktorú možno označiť ako mafia. Manželka, žalobkyňa 1/ však za daných okolností pri ňom stála, hoci v tom čase mala len 20 rokov a ako sama uviedla, nemala vedomosť o tom, akým životom žije. Odchádzal do zahraničia, vždy po 2-3 dňoch sa vrátil a následne, keď odišiel na dlhú dobu predpokladala, že je len utajeným svedkom, ktorý dosvedčí trestné činy, ktoré páchali jeho kamaráti. Súd je toho názoru, že hoci za krátku dobu, ale bolo preukázané, že aj napriek opúšťaniu spoločnej domácnosti nebohým manželom, rodina fungovala dobrým spôsobom. Súd prvej inštancie určil výšku nároku podľa svojej úvahy, pričom prihliadol predovšetkým k závažnosti vzniknutej ujmy a k okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo. Zmyslom peňažného zadosťučinenia je výhradne zmiernenie následkov vzniknutej nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby, takže nejde o reparáciu celej nemajetkovej ujmy a súd sa veľmi dôsledne zaoberal všetkými dôkazmi, ktoré boli na pojednávaní vykonané. Vyhodnocoval ich vo vzťahu k určovaniu výšky nemajetkovej ujmy. Ustálil, že bolo nenapraviteľným spôsobom zasiahnuté do práv žalobkyň 1/ a 2/, práva rodiny, práva na život, práva na udržiavanie blízkych rodinných vzťahov. Žalobkyňa 1/ a aj žalobkyňa 2/, ktorá to pociťuje v neskoršom veku bola zasiahnutá veľmi výrazným spôsobom v citovej oblasti. V zásade v prípade usmrtienia v tomto prípade vraždy je intenzita nepriaznivého následku objektívne veľmi vysoká. Usmrtením manžela a otca žalobkyne 1/ a 2/ stratili nenávratnú možnosť rozvíjať vzťah manželky a manžela, rodiča a dieťaťa. Súd prvej inštancie v danom prípade aplikoval ustanovenie § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, keď posudzoval závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Súd prvej inštancie na základe svojich úvah posudzoval aj verdikt Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade Kontrová proti Slovenskej republike, kedy sťažovateľke bola priznaná nemajetková ujma v sume 25.000,- Eur, pričom neoprávneným zásahom (nekonaním štátnych orgánov, ktoré v konečnom dôsledku viedlo k nezabráneniu trestného činu) do osobnostných práv p. Kontrovej bolo zasiahnuté usmrtením jej oboch maloletých detí v tej dobe vo veku 5 a 1 rok. Dotknuté rozhodnutie bolo možné zvoliť za určité východisko aj z toho titulu, že kategória nemajetkovej ujmy v rodinných emocionálnych vzťahoch je prakticky nedosiahnuté bližšie vymedzením všeobecných kritérií. Takmer každá (aj maximálne) racionálna a logická úvaha totiž môže byť interpretovaná rozlične. Možno až protichodne resp. opačne, napr. nedá sa nič namietat proti konštatovaniu, že hodnota usporiadaného rodinného života resp. hodnota žiaľu, smútku a bolesti pri narušení rodinných vzťahov úmrtím alebo usmrtením blízkej osoby je nevyčísliteľná v peniazoch. Uvedené konštatovanie však automaticky neznamená, že súvisiaca výška náhrady na nemajetkovú ujmu je prakticky z hľadiska hornej hranice neobmedzená. Rovnako možno z daného konštatovania dedukovať, že nevyčísliteľnosť vedie k záverom o „nulovom“ základnom východisku. V zmysle uvedeného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva č. 24/09/2007 priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v prípade Kontrová za zásah do práva na súkromie zahŕňajúce právo na rodinný život bola 25.000,- Eur. Išlo pritom o zásah spočívajúci v absolútnom rozvrátení a k deštrukcii rodinného života menovanej, nakoľko došlo k súčasnému úmrtiu jej dvoch detí, ktoré boli zastrelené ich otcom, ktorý následne spáchal samovraždu. V tomto prípade súdenom súd konštatuje, že aj tu vraždou

nebohého M. F. došlo k rozvráteniu a deštrukcii rodinného života žalobkyne 1/ a žalobkyne 2/. Súd zohľadnil tú skutočnosť, že takýmto usmrtením manžela žalobkyne 1/ a otca žalobkyne 2/ došlo k úplnému znemožneniu naďalej naplniť vzťah manžel, manželka, rodič, dieťa. Žalobkyňa v tom čase, keď došlo k zmiznutiu jej nebohého manžela mala 21 rokov a žalobkyňa 2/ mala v tom čase len 1 rok. Teda nebohý M. F. sa nemohol podieľať na jej živote a výchove ako otec a to je skutočnosť, ktorá žalobkyňi 2/ chýbala ako sama uviedla. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy je určujúcim okrem iného povaha a intenzita zásahu do práva na súkromný a rodinný život ako aj okolnosti, za ktorých ku tomuto došlo. V prípade usmrtenia blízkej osoby, čo je daný prípad, je vnímaná intenzita nepriaznivého dôsledku objektívne veľmi vysoká, pretože sa jedná o následok nereparovateľný. Žalobkyňi 2/, ktorá je pozostalou, absencia otca bude sprevádzaná celým životom. Pokiaľ ide žalobkyňu 1/, tá následne po uplynutí 10 rokov uzavrela ďalšie manželstvo, a teda je predpoklad, že môže uzavrieť aj ďalšie manželstvo a nadviazať ďalší vzťah. Avšak pokiaľ ide žalobkyňu 2/, táto stratila svojho otca v dobe, keď mala jeden rok, nemohla byť svojim otcom vychovávaná a vedená, čiže v prípade žalobkyne 2/ je podľa súdu intenzita nepriaznivého dôsledku objektívne veľmi vysoká a vzhľadom na posúdenie tejto okolnosti súd už určil vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy žalobkyňi 2/ ako žalobkyňi 1/. Tak ako už bolo súdom konštatované v prejednávanej veci žalobkyňa 1/ a žalobkyňa 2/ utrpeli citovú ujmu spočívajúcu v nepríjemných pocitoch úzkosti, keď zmizol manžel a otec a následne, keď sa zistilo, že zomrel a akým spôsobom zomrel, pocitu smútku, šoku zo smrti nebohého. Podľa súdu žiadna forma morálneho zadosťučinenia v danom prípade nepostačuje k tomu, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma na strane žalobkyň 1/ a 2/, ktorých právo na ochranu osobnosti bolo porušené zisteným zásahom s neodstrániteľnými následkami. Účelom finančného zadosťučinenia však nie je kompenzovať poškodeným stratu nebohého. Účelom je do istej miery kompenzovať emocionálne útrapy žalobkyň 1/ a 2/, preto za primerané súd považoval priznať náhradu nemajetkovej ujmy, a to žalobkyňi 1/ v sume spolu 15.000,- Eur a žalobkyňi 2/ sumu 20.000,- Eur. Výška nemajetkovej ujmy takto stanovená by mala zodpovedať všetkým citovaným zákonným ustanoveniam a bola uvedená úvahou súdu na spravodlivom základe. Vo zvyšnej časti súd žalobu žalobkyň 1/ a 2/ zamietol.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali včas odvolanie žalobkyne 1/ a 2/ a žalovaní 1/ a 2/.

8. Žalovaný 1/ v podanom odvolaní namietal, že nároky žalobkyň sú premlčané a súčasne, že nie je pasívne vecne legitímovaným subjektom. Poukázal na predchádzajúce svoje vyjadrenia a vyjadrenia žalovaného 2/. Rozsudok žiadal zrušiť, žalobu zamietnuť a žalobkyňiam nepriznať náhradu trov konania.

9. Žalobkyne v podanom odvolaní žiadali zrušiť zamietavý výrok súdu prvej inštancie a zvyšné výroky zmeniť, tak že súd ich návrhu v celom rozsahu vyhovie. Odvolanie odôvodnili podľa § 365 ods 1., písm. d), f) a h) zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj len „CSP“). Namietali, že súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nezdôvodnil, prečo práve sumy 7.500,-€, resp. sumy 10.000,-€ považuje za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v tomto prípade. Konajúci súd prvej inštancie v rozsudku v bode 35. odôvodnenia len uvádza prípad Kontrová proti Slovenskej republike, kde bola priznaná náhrada vo výške 25.000,-€. Avšak konajúci súd, resp. jeho odôvodnenie a právna úvaha neboli ani v tomto smere vysvetľujúce, logické a presvedčivé, čo sú základné atribúty každého zákonného súdneho rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu je podľa žalobkyň predmetný rozsudok arbitrárny, svojvoľný, nepreskúmateľný a teda nezákonný. Žalobkyne mali za to, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a to z dôvodu, že nedostatočne zistil skutkový stav veci. Konajúci súd prvého stupňa v rozsudku neuviedol na základe akých poznatkov zistených v konaní posudzoval ujmu žalobkyň - vnútorné prežívanie straty manžela a otca. Odvolanie sa len na 'obdobný prípad' Kontrová proti Slovenskej republike nemôže byť vnímané ako náležité posúdenie skutkového stavu ujmy žalobkyň. Konajúci súd prvej inštancie v rozsudku náležite neindividualizoval predmet tohto konania, neuviedol v čom je toto konanie zhodné a v čom odlišné od prípadu Kontrová proti Slovenská republika. Žalobkyne svoje odvolanie odôvodnili tým, že rozsudok je nesprávny, lebo jednak nemá dostatočný podklad v relevantných skutkových zisteniach (individualizujúcich osobitosti ujmy spôsobenej v konkrétne prejednávanej veci) a spočíva na predčasnom (a teda aj nesprávnom) právnom posúdení veci. Žalobkyne rozsudku vytýkali ten nedostatok, že nie je správny postup, keď prípad žalobkyň porovnával s podobným už právoplatne skončeným prípadom, pretože „takýto prístup odvolacieho súdu, nech by bol akokoľvek motivovaný pozitívnou snahou o dosiahnutie rovnakého posúdenia veci v rovnakých/obdobných prípadoch, nemôže bez ďalšieho v potrebnej miere vystihnúť to, ako široko, mnohovrstevne a rozmanito je vnútorne rozčlenená (štruktúrovaná) osobnosť každej fyzickej osoby, aké individuálne a neopakovateľné vzťahy vznikajú medzi ňou a jej rodinnými príslušníkmi a aké dôsledky spôsobuje násilné prerušenie väzieb vo vnútri rodiny, ku ktorému dochádza stratou člena rodiny. Podľa žalobkyň Občiansky zákonník žiadnu

maximálnu ani minimálnu hranicu výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch neurčuje. Určenie výšky náhrady v peniazoch je vecou súdu. Súd sa však musí riadiť dvoma zákonne taxatívne stanovenými kritériami, a to závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo. Vzhľadom na to, že ide v rôznych prípadoch o rôzne ujmy, je na úvahe samotného súdu, aby túto výšku ad hoc stanovil a riadne odôvodnil na základe konkrétnych skutočností prípadu. Základom úvahy súdu je potom zistenie takých skutočností, ktoré súdu umožnia založiť svoju úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí posudzovaného prípadu. V rámci svojej úvahy súd prihliada taktiež na okolnosti prípadu. Žalobkyne nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie o nemožnosti aplikovať závery o náhrade škody z trestného rozsudku, nakoľko sa nejedná o 'obdobné konanie', ale o priamo súvisiace trestné konanie - žalovaní v tomto konaní boli v predmetnom inom – trestnom konaní uznaní za vinných a rovnako za trestný čin vraždy boli zaviazaní na náhradu pozostalým na sumy 500.000,-€ (pre životného partnera obete trestného činu vraždy), resp. 100.000,-€ (pre potomka obete trestného činu vraždy).

10. Žalovaný 2/ v odvolaní žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že žalobu zamietne, prípadne žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP); Konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP); Súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil Žalovanému 2/, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázal na znenie §44 ods. 1 a § 47 ods. 5 zákona č. 7/2005 Z.z. (ďalej aj len „ZKR“), pričom mal za to, že žalobkyne by si svoj nárok mali uplatniť u správcu konkurznej podstaty prihlásením svojej pohľadávky. Žalovaný 2/ uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“), sp. zn. 6Obo 162/2007 zo dňa 02.10.2008, tak predmetné uznesenie NS SR vychádza z predchádzajúcej právnej úpravy konkurzu - zákona č. 328/1991 Zb., o konkurze a vyrovnaní, v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKV“), ktorý neumožňoval prihlásiť pohľadávku po uplynutí prihlasovacej lehoty určenej v uznesení o vyhlásení konkurzu, resp. neskôr ako do skončenia prieskumného pojednávania. Ustanovenia ZKR prihlásenie pohľadávky v priebehu konkurzu umožňujú. Rozdielnosť predchádzajúcej právnej úpravy podľa ZKV a súčasne platnej úpravy obsiahnutej v ZKR spočíva aj v tom, že ZKV neobsahoval ustanovenie, ktoré by upravovalo, že "účastníkom konania namiesto úpadcu je správca" (§ 47 ods. 5 ZKR na konci vety). ZKR týmto ustanovením podľa názoru žalovaného 2/ jednoznačne zakladá procesnú prekážku, ktorá bráni súdu o žalobe podanej žalobkýňami po vyhlásení Konkurzu vecne rozhodnúť z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaných v konaní. K bodu 221 dôvodovej správy k ZKV žalovaný namietal, že ide o dôvodovú správu k predchádzajúcej právnej úprave, ktorá bola nahradená ZKR a ktorá navyše nie je záväzná a nepredstavuje ani prameň práva. Ďalej uviedol, že § 14 ods. 1) písm. a) sa v ZKR nenachádza. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil námietku premlčania ako uplatnenú v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný 2/ mal za to, že súd prvej inštancie svojim postupom pri posúdení námietky premlčanie postupoval nesprávne, čím mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a konanie tým zaťažil inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

11. Žalobkyne 1/ a 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedli, že odvolanie žalovaného 1/ neobsahuje vady konania, vady rozsudku, ktoré by mohli byť predmetom odvolacieho prieskumu. K odvolaniu žalovaného 2/ uviedli, že jeho námietka nedostatku pasívnej legitímácie nie je dôvodná, nakoľko právna úprava na ktorú poukázal, sa týka len majetku žalovaného 2/. Podľa žalobkýň, nemožno sa prikloniť k záveru, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy si je potrebné uplatniť v konkurznom konaní. Žalobkyne mali za to, že súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal s otázkou premlčania a nesúhlasil s námietkami žalovaného 2/.

12. Žalovaný 2/ v písomnej replike k vyjadreniu žalobkýň sa v celom rozsahu pridrižoval svojho odvolania, pričom v krátkosti zopakoval svoju argumentáciu z podaného odvolania. Poukázal na zákon č. 274/2017 Z.z. a v ňom uvedené zákonné limity odškodnenia.

13. Žalobkyne 1/ a 2/ v písomnej duplike k replike žalovaného zotrvali na dôvodoch svojho odvolania. Poukázali na to, že žalovaným 1/ a 2/ nebolo upreté právo na vznesenie námietky premlčania, ale táto bola posúdená súdom prvej inštancie ako námietka uplatnená v rozpore s dobrými mravmi.

14. Skôr, než Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP), pristúpil k vecnému preskúmaniu napadnutého rozhodnutia, zaoberal sa tým, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (§ 161 ods. 1 CSP). Odvolací súd z dôvodu nedostatku procesných podmienok vo vzťahu k uplatnenej pohľadávke rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 289 ods. 1 písm. a) CSP zrušil a konanie zastavil v zmysle ust. § 391 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 47 ods. 5 ods. 1 ZKR s poukazom na nasledovné.

15. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

16. Podľa § 380 ods. 2 CSP na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

17. Podľa § 161 ods. 1, 2 CSP, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

18. Podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak neboli splnené procesné podmienky.

19. Podľa § 391 ods. 1 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

20. Podľa § 44 ods. 1 ZKR oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu; správca pritom koná v mene a na účet úpadcu.

21. Podľa § 44 ods. 4 ZKR ak tento zákon neustanovuje inak, pohľadávku, ktorá sa v konkurze uplatňuje prihláškou, nie je možné počas konkurzu uspokojiť z majetku podliehajúceho konkurzu inak ako rozvrhom výťažku zo speňazenia tohto majetku.

22. Podľa § 28 ods. 1 ZKR pohľadávka, ktorá nie je pohľadávkou proti podstate, sa v konkurze uplatňuje prihláškou.

23. Podľa § 105 ZKR na základe výpisu zo zoznamu pohľadávok možno po zrušení konkurzu podať návrh na výkon rozhodnutia alebo exekúciu pre zistenú pohľadávku, ktorú úpadca v lehote určenej správcom výslovne nenamietol. Zoznam pohľadávok po zrušení konkurzu správca uloží na súde.

24. Podľa § 47 ods. 1 ZKR ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi. Lehoty v týchto konaniach ustanovené alebo určené počas prerušenia týchto konaní neplynú. Na účastníkov konania, ktorí vystupujú na strane úpadcu, prerušenie konania pôsobí, len ak ide o nerozlučné spoločenstvo alebo o intervenciu..

25. Podľa § 47 ods. 5 ZKR súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, možno po vyhlásení konkurzu začať len na návrh správcu, návrhom podaným voči správcovi v súlade s týmto zákonom alebo z podnetu orgánu príslušného na konanie, pričom účastníkom konania namiesto úpadcu je správca.

26. Žalovaní 1/ a 2/ v konaní opakovane namietali, že na ich strane je nedostatok pasívnej vecnej legitímácie byť žalovaným v tomto konaní a miesto nich by v konaní mal vystupovať správca, nakoľko na ich majetok bol vyhlásený konkurz, a to na majetok žalovaného 1/ uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4K 13/2015 zo dňa 20.04.2015 zverejnený v Obchodnom vestníku dňa 24.04.2015, a na majetok žalovaného 2/ uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3K 13/2015 zo dňa 20.04.2015 zverejnený v Obchodnom vestníku dňa 27.04.2015. Oba konkurzy stále prebiehajú, čo je nespornou skutočnosťou. Súd prvej inštancie dôvodil, že podľa §14 ods. 1 písm. a) zákona č. 328/1991 Zb. v spojení s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Obo 162/2007 zo

dňa 02.10.2008 nie je daná prekážka, ktorá by mu bránila vec prejednať, nakoľko žalovaní 1/ a 2/ nestratili procesnú subjektivitu byť účastníkom súdneho konania. Súčasne poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 328/1991Zb.

27. Odvolací súd konštatuje, že záver o existencii procesnej subjektivity (jej trvaní) pri žalovanom 1/ a 2/ bol správny. Správnym však už nebol záver súdu prvej inštancie, že môže so žalovanými 1/ a 2/ konať. Súčasne bol nesprávny aj postup súdu prvej inštancie, ktorým aplikoval na vec zákon č. 328/1991 Zb. (§14), nakoľko tento zákon bol zrušený zákonom č. 7/2005 Z.z., a keďže ide o konkurzy vyhlásené na majetok žalovaných podľa zákona č. 7/2005 Z.z., mal súd prvej inštancie posudzovať splnenie podmienok na konanie podľa tohto zákona. Odvolací súd konštatuje, že zákon č. 7/2005 Z.z. je koncipovaný na tom princípe, že všetky pohľadávky, ktoré sú voči úpadcovi majú byť uspokojené v konkurznom konaní (zväčša pomerne), pričom správca je osobou, u ktorej sa pohľadávky uplatňujú (prihlasujú). Tento má možnosť ich preskúmať a následne poprieť. V prípade popretia pohľadávky správcom, má veriteľ právo podať žalobu o určenie pravosti pohľadávky, v ktorom incidenčný súd rozhodne o určení pohľadávky, prípadne žalobu zamietne. Cieľom zákonodarcu bolo aby správca mal prehľad o prihlásených uplatňovaných pohľadávkach, a aby ich mohol prípadne aj s odbornou starostlivosťou posúdiť. Preto zákonodarca prijal ustanovenie § 47 ods. 5 ZKR, ktoré bráni začatiu súdneho konania, ktoré by ovplyvňovalo pohľadávky bez vedomia správcu a bránilo by mu v ich účinnom popretí. Žaloba o zaplatenie nemajetkovej ujmy je jednoznačne súdnym konaním, ktoré sa týka majetku úpadcu, nakoľko smeruje k úhrade nemajetkovej ujmy z majetku podliehajúceho konkurzu. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v podobe finančnej náhrady je nárokom peňažným. Odvolací súd má za to, že §47 ods. 5 ZKR je lex specialis (špeciálne zákonná úprava) k lex generalis (všeobecným ustanoveniam) CSP ohľadne podmienok konania a bráni začatiu konania o zaplatenie nemajetkovej ujmy žalobkyní proti žalovaným. Opačný výklad by bol popretím zmyslu a účelu konkurzného konania a jeho účinkov, ktoré smerujú ku koncentrácii všetkých nárokov na finančné plnenie na jedno miesto, a to ku správcovi do konkurzného konania. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalovaného 2/ vysloveným v odvolaní, že nič nebránilo do súčasnosti si prihlásiť svoju pohľadávku z titulu nemajetkovej ujmy v konkurzných konaniach vyhlásených na majetok žalovaných, a to aj po uplynutí základnej prihlasovacej lehoty v uvedených konkurzných konaniach. Vyhlásením konkurzov na majetok žalovaného 1/ a 2/ došlo k zmene procesných podmienok, a to tak že súdne konanie v tomto prípade nemôže začať a ani pokračovať a musí byť zastavené, nakoľko pokiaľ konkurz trvá, môže byť pohľadávka žalobkyní uspokojená len v konkurznom konaní. Vzhľadom na to, že súdne konanie nebolo ku dňu vyhlásenia konkurzu právoplatne skončené, musí byť v zmysle citovaného § 47 ods. 5 ZKR v spojení s § 161 ods. 1 a 2 a § 391 ods. 1 CSP zastavené. S ohľadom na skutočnosť, že neboli splnené procesné podmienky na vydanie rozsudku súd tento podľa § 389 ods. 1 CSP zrušil. Odvolací súd poznamenáva, že výpis z konečného zoznamu pohľadávok je po zrušení konkurzu spôsobilým exekučným titulom podľa § 105 ZKR.

28. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

29. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

30. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

31. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 257 CSP. Zavinenie na zastavení konania je potrebné posudzovať výlučne z procesného hľadiska. Žalobkyne 1/ a 2/ podali žalobu voči žalovaným 1/ a 2/ potom, ako na ich majetok bol vyhlásený konkurz. A teda by im bolo možné pričítať procesné zavinenie na zastavení konania, nakoľko o vyhlásení konkurzu sa mohli dozvedieť z Obchodného vestníka, v ktorom je vyhlásenie konkurzu zverejňované. Súčasne na to žalovaní 1/ a 2/ v konaní upozorňovali. Odvolací súd má za to, že vzhľadom na pôvod vzniku nároku žalobkyní 1/ a 2/ na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mala pôvod vo vražde ich manžela a otca žalovanými 1/ a 2/, tak sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa na to, aby žalovaným 1/ a 2/ nebol priznaný nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd konštatuje, že zásah do práv žalobkyní 1/ a 2/ konaním žalovaných 1/ a 2/ (vraždou manžela/otca) bol tak zásadného charakteru, ktorý už principiálne nemožno odčiniť. Bez ohľadu na to, že žalovaní 1/ a 2/ sú vo väzení a reálne nedosahujú príjmy,

príčom ich majetok je predmetom speňaženia v konkurznom konaní, bolo v rozpore s elementárnou spravodlivosťou a slušnosťou, aby súd zaviazal žalobkyne 1/ a 2/ na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/, a preto odvolací súd žalovaným 1/ a 2/ z dôvodov hodných osobitného zreteľa náhradu trov konania nepriznal.

32. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§419 CSP) .

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).